

ἑπτὰ νήσοις. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Κεφαλληνία ἦν ἐν ἐξαιρετικῇ θέσει, καὶ μέχρι τῆς ἐκείσε μεταβάσεως τοῦ διορισθέντος ἀντιπροσώπου, ἀπέστειλε προσωρινὸν ἀντιπρόσωπον τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, εἰς δὲ καὶ ὁ Μοτσενίγος ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀρχηγίαν τῆς σταλείσης φρουρᾶς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ συνταγματάρχου Σωροκίν. Ὁ Καποδίστριας διέμεινεν ἐν Κεφαλληνίᾳ μέχρι μέσων Ὀκτωβρίου, καὶ μεταβὰς εἰς Ἰθάκην ἀφίκετο εἰς Κέρκυραν περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὅπου διέτριβεν ἰδιωτεύων μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1803, ὅτε συνέστη προσωρινή τις Γερουσία, ἣτις διώρισεν αὐτὸν *Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας*, μόλις τὸ εἰκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγοντα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ φιλοτιμότητος ἐκείνος νέος δὲν κατέτριβε τὸν πολύτιμον χρόνον αὐτοῦ ἐφ' ἃ μὴ ἔδει, ἀλλ' ἠσχολεῖτο περὶ πολλῶν τε ἄλλων καὶ περὶ τῆς ἑλληνοπρεποῦς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς μακραιώνου ξενοκρατίας ἀπέστησαν, κατὰ πολλὰ, τῶν πατρίων. Ὁπαδὸς δ' ὢν τῆς σοφωτάτης θεωρίας ὅτι «*ἔπρεπε πρῶτον γὰ μορφωθῶσιν Ἑλληνας καὶ εἶτα γὰ ἰδρυθῆ Ἑλλάς*», κατὰ Μάϊον τοῦ 1802 συνενωθεὶς μετὰ 10 ἢ 12 συνομηλικῶν φίλων, οἱ ὅποιοι βραδύτερον διεκρίθησαν διὰ τὴν παιδείαν αὐτῶν, παρεκίνησε τούτους νὰ συστήσωσι, καὶ συνέστησαν, ἰδιωτικὸν φιλολογικὸν σύλλογον ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἐταιρίας τῶν φίλων*», ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ὁποίου συνεργόμενοι ἐμελέτων καὶ διεσκέπτοντο περὶ πολλῶν καὶ ὠφελίμων τῇ πατρίδι πραγμάτων, μάλιστα δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιδόσεως καὶ προαγωγῆς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἐκ τοῦ συνεταϊρισμοῦ τούτου προήλθεν ὁ μετ' ὀλίγον συστάς καὶ περιώνυμος καταστάς *Ἐθνικὸς Ἱατρικὸς Σύλλογος*, οὗτινος ἡ σύστασις ἀποδίδεται τῷ Καποδιστριαῖ ἐκλεγέντι ἀμέσως καὶ Γραμματεῖ τοῦ Συλλόγου. Ἐνώπιον τοῦ Συλλόγου τούτου ἀνέγνω διάφορα ἐπιστημονικὰ μελετήματα, ἅτινα εἶχε γράψει ἰταλιστί. Σπουδαιότερα δὲ πάντων τούτων ἐκρίθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τὸ «*Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν τοῦ ὀργανισμοῦ*», ἀναγνωσθὲν κατὰ Μάϊον τοῦ 1803, καὶ τὸ «*Ἐπὶ τῇ*